

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. Варна, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Марин Г. Маринов Търговско дело №
20233100900251 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на А. А. М., А. К. М. и А. О. Е., тримата от ****, с адрес за призоваване ***, чрез общия им пълномощник адв. П. К., в качеството им на пострадали при ПТП, настъпило на път III -904, на км. 7+488, между с. Пчелник и гр. Долни чифлик, обл. Варна, от 04.08.2022 г., с която срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, са предявени обективно и субективно съединени преки иски, както следва : 1/ За заплащане на обезщетение в размер на **26 000 лева**, предявени като частичен иск от общо 160 000 лева от А. А. М., 2/ За заплащане на обезщетение за нанесени имуществени вреди в размер на **2239,68 лева**, представляващи разходи за медикаменти и санитарни материали; 3/ **За заплащане на сумата от 50 лева**, частично заявени от общо 755.94 лева за обезщетяване на имуществени вреди от ПТП, представляващи сторени транспортни разходи; 4/ За заплащане на обезщетение в размер на **26 000 лева**, претендирани от А. К. М. за претърпени неимуществени вреди от ПТП, като частичен иск от общо 220 000 лева; 5/ За заплащане на сумата от **1978,08 лева** за причинени имуществени вреди, представляващи разходи за закупени медикаменти, както и 6/ **Претенция** за имуществени вреди в размер на **50,01 лева** за транспортни разходи – за имуществени вреди от ПТП, претърпени от ищцата, както и 7/ За заплащане на обезщетение в размер на сумата от **1000 лева**, предявени от ищеца А. О.а Е. за претърпени от ПТП неимуществени вреди. Посочените суми се претендират от тримата ищци, ведно със законната лихва върху претендираните суми от 11.08.2022 г. - датата на която изтича 7-дневният срок за уведомяване на застрахователя от делинквентата, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД, вр. чл. 429, ал. 3 от КЗ.

Твърди се в исковата молба, че на 04.08.2022 г., около 15:00 часа, на път III-904, на км. 7+488 м., между с. Пчелник и гр. Долни Чифлик, И. Х. Ю. при управление на л. а. с марка „Мерцедес“, модел „Ц200“, с рег. № ***** осъществява ПТП с л. а. марка „Ауди“, модел „А6“, рег. № *****, управляван от водача А. А. М., при което на последния и на намиращите се в автомобила му А. К. М. и А. О. Е. са били нанесени телесни увреждания. Сочи се в исковата молба, че след инцидента трите лица в л. а. „АУДИ“ били

транспортирани от екип на ЦМСП до МБАЛ „Света Анна – Варна“ АД в гр. Варна. Съгласно представена от ищците Епикриза към ИЗ № 7809/2022 г. на Клиника по неврохирургия към посоченото лечебно заведение, А. М. постъпил в болницата в средно увредено общо състояние, като същият бил трудно контактен, объркан, с психомоторна възбуда, главоболие, болки в долните крайници и гърдите, затруднено дишане, като при извършени изследвания били установени данни за парциален пневмоторакс паракардиално вляво и контузии на белия дроб, условия, наложили спешна интубация на пострадалия. В допълнение, били установени грубо двустранно везикуларно дишане, сатурация с O₂ – маска – 65%; множество охлузни рани по главата, гърдите, гърба и крайниците; многолъчева разкъсно-контузна рана темпоропариетално вляво с неравни ръбове и диаметър около 6%; разкъсно-контузна рана темпоро-париетално вдясно с диаметър 2 см.; ограничено и болезнено движение на долните крайници с наличие на фрактура ацетабулума двустранно; наличие на ЦВП вдясно; петнисти конfluиращи зА.чвания двустранно, по-изразено вляво перихилерно и върхово вдясно; парциален пневмоторакс вляво върхово и аксиларно с отстояние на плеврата върхово 34 см.; просветлявания на фона на ССС – суспективни за пневмомедиатинум; околоносни кухини – зА.чване в десен и ляв максиларни синуси хидроарично ниво и задебелена лигавица; оток на меките тъкани двустранно париетално с наличие на подкожни въздушни колекции и външни тела; гръдна клетка – наличие на двигателни артефакти; наличие на контузионни промени двустранно в горни, средни белодробни полета и в лява основа; фрактура на тялото на лява скапула; фрактура на 6-та лява ребрена дъга дорзално без дислокация; тазови кости – фрактура на дясна илиачна кост, преминаваща и през предния ръб на десен ацетабулум; фрактура на горната и задна част на ацетабулума и дискретна линия на просветляване в предната част на ляв ацетабулум – суспектна за фрактура; фрактура на двата ацетабулума вляво – задна стена и вдясно – предна стена; интерлоб вдясно; фрактура на 7-мо ребро вляво и др.

Излага се в исковата молба, че било проведено лечение на А. М., изразяващо се в предписан леглови режим за 45 дни по повод фрактурата на двата ацетабулума, като била поставена и окончателна диагноза – мозъчно сътресение без открита вътречерепна рана; травматичен пневмоторакс; травматичен шок; фрактура на двата ацетабулума. Пострадалият бил изписан от болницата на 17.08.2022 г. с предписан постелно-диетичен режим.

Описва се че на 07.09.2022 г. ищецът М. посетил специалист с наведени оплаквания за болка и ограничена подвижност в областта на двете ТБС, придвижване с помощно средство, наличие на суха некроза в областта на лява пета с наличие на гнойно-кървава секреция, с оглед на което било извършено образно изследване на таз, като било дадено мнение за некретомия. На 14.09.2022 г. пострадалият отново потърсил лекарска помощ по повод контузионни огнища в белия дроб и костно-ставния апарат, като му била поставена диагноза – бронхит, неуточнен като остър или хроничен. Посочено е в исковата молба, че на 19.09.2022 г. М. посетил специалист-хирург, който определил състоянието му като такова с наличие на декубитални рани с хипергрануляция на лявата пета, като лявата пета била обработена с превръзка. На 21.09.2022 г. отново било извършено третиране на лявата пета на ищеца. На 03.10.2022 г. потърпевшият посетил лекар с оплаквания от световъртеж, силни болки в тазовата област, ограничени движения на лявата ръка и затруднение при свиване на пръстите на лявата ръка, трудна концентрация и лесно забравяне. Според описаното от ищеца били извършени и допълнителни изследвания, а именно – КТ на главен мозък, шийни прешлени, гръдна клетка и абдомен, като била поставена диагноза – ниска кръстна болка, травматичен пневмоторакс, травматичен шок, счупване на ацетабулума, с оглед на което била назначена терапия.

На 05.10.2022 г. ищецът посетил специалист ортопед-травматолог, като бил извършен допълнителен преглед. На същата дата бил прегледан и от специалист психиатър по повод оплаквания от церебрастения. Установено било от прегледа, че след изписването му от болницата на 17.08.2022 г. пострадалият се оплаквал от главоболие, световъртеж и бил в силно раздразнено състояние, прерастващо във вербална агресия, непоносимост на близките хора около него, като към момента на подаване на иска същият бил със затруднена памет и раздразнителна слабост. На 26.11.2022 г. потърпевшият посетил неврохирург, който установил аксиларна лумбална болка, като назначил и допълнителни изследвания MRT и поставена диагноза – увреждания на междупрешленните дискове в поясния отдел. Сочил се в ищеца, че от претърпяното ПТП били нанесени на А. М. имуществени вреди в размер на 2239.68 лева., подробно описани в изложението на исковата молба. В допълнение, претендират се и имуществени вреди за сумата от 755.94 лв. за пътни разходи по повод проведени прегледи, изследвания и предписани лекарства, или общо 2995, 62 лева обезщетение за имуществени вреди.

По отношение на ищцата А. М., съгласно Епикриза към ИЗ № 7808/2022 г. на МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД, гр. Варна, се твърди, че същата постъпила в лечебното заведение в увредено общо състояние, наличие на разкъсно-контузна рана на дясно ходило и хемиампутация на пръсти вдясно. Поставена била диагноза – травматична ампутация на два или повече пръста от стъпалото, впоследствие насочена към Клиника по ортопедия и травматология към същата болница. На 04.08.2022 г. било извършена оперативна интервенция, изразяваща се в ампутация на предстъпало, премахнати били всички автиални и некротични меки тъкани и всички пръсти на дясното стъпало, оформено било кожно ламбо, с което е покрит разрезът на пръстите. На 25.08.2022 г. била извършена повторна операция по ексцизионно почистване на раната, като под обща анестезия били почиствени некротичните меки тъкани от латералната повърхност около дясна глезенна става, както и била почиствена сухата некроза в областта на ампутационния чукал. На 01.09.2022 г. пострадалата била подложена на трета поред операция с цел радикална ексцизия на кожна лезия, като била поставена вакуумна превръзка. Четвърта оперативна намеса била проведена на 21.09.2022 г. отново с цел радикална ексцизия на кожна лезия и прочистване на некрозата по раната. На 03.10.2022 г. претърпяла пета операция за ексцизионно почистване на некротични тъкани в областта на ампутационния чукал. На 17.10.2022 г. била проведена и шеста поред операция, като била извършена трансплантация на цяла кожа, а именно посредством дерматом била взета свободна кожа от страничната повърхност на дясното бедро, с която била покрита и адаптирана към наличния кожен дефект в областта на ампутационния чукал на дясното ходило. Пострадалата М. била изписана от болницата на 21.10.2022 г. за продължаване на лечението в домашни условия. Ищцата претендира присъждането на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1978.08 лева за възмездяване на закупените лекарства и санитарни материали. В допълнение, отправено е искане за присъждане на сумата от 50.01 лева за пътни разходи, или общо – сумата от 2028,09 лева обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи разноски за заредено гориво и закупени медикаменти.

По отношение на ищеца А. О. Е. : Сочил се, че при инцидента същият получил увреждания, като след преглед в болницата бил изписан за домашно лечение с травма на главата. А. Е. страдал от охлузни рани, болки в главата, неудобство и емоционално разстройство, като към датата на подаване на исковата молба не бил възстановен от случилото се.

Като се позовават на изложените предпоставки за ангажиране отговорността на застрахователя, ищите претендират същият да им заплати обезщетение за претърпените от тях неимуществени и имуществени вреди,

причинени от ПТП, ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г. – изтичане на 7-дневния срок от уведомяването на застрахователя за настъпило застрахователно събитие.

С допълнителна искова молба ищците поддържат изложените в исковата молба твърдения. Оспорват се всички наведени от ответната страна възражения.

В срока по чл. 214 ГПК ищците са направили изменение на исковите претенции с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, като същите се считат предявени за следните суми: А. А. М. увеличил от 26 000 лв. до сумата от **140 000 лв.**, предявен като частичен от 160 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди. Ищцата А. М. увеличила размера на исковата си претенция от 26 000 лв., предявени като частичен иск от 220 000 лв., на сумата от **320 000 лв.** Ищецът А. Е. увеличил размера на иска си от 1000 лв. на **7000 лв.**

В съдебно заседание ищците се представляват от адв. А. Б., като поддържат изложеното в исковата молба и претендират за уважаване на исковите претенции и присъждане на адвокатско възнаграждение, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ГПК.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК ответното дружество е депозирало писмен отговор с вх. № 18964/31.07.2023 г., с който оспорва исковите и моли за тяхното отхвърляне като неоснователни. Твърди, че исковата претенция е заявена преждевременно, преди да е изтекъл 3-месечният срок по чл. 496 от КЗ. Оспорват се претърпените вследствие на ПТП болки и страдания от ищеца за един продължителен период от време, както и настъпването на психически травми за всеки от тримата ищци. Счита, че не били налице изискуемите от закона предпоставки за деликт, тъй като обстоятелствата около ПТП не били доказани. Твърди, че инцидентът представлява „случайно събитие“ по смисъла на чл. 15 НК. Релевирано е възражение за съпричиняване от страна на водача на л. а. марка „Ауди“, модел „А6“, рег. № *****, предвид наведената липса на поставени обезопасителни колани от страна на тримата ищци, което оказало в по-голяма степен негативно влияние при ПТП. Излага съображения, че в исковата молба по никакъв начин не става ясен механизмът на ПТП, което било в нарушение на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК. Ответникът счита всяко от претендираните обезщетения за завишено. Оспорва основателността на заявената претенция за лихва, като обуславя извод, че същата не била съобразена с разпоредбите на чл. 380 КЗ и чл. 497 от същия закон. Като се позовава на цитирана съдебна практика по сходни случаи, моли за присъждане на обезщетения в занижени спрямо претендираните от ищите размер, както и за присъждане на сторените съдебни разноски.

В срока по чл. 372, ал. 1 от ГПК ответникът депозира отговор на допълнителната искова молба, с който се поддържа изложеното в първоначалния отговор. Отправено е възражение, с което се твърди настъпила преклузия на представените с допълнителната искова молба доказателства на основание чл. 127, ал. 2 от ГПК.

В съдебно заседание ответното дружество не се представлява. В депозирана молба от 22.02.2024 г. поддържа изложените възражения и отправя възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, счита за установено следното от фактическа страна:

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че към 04.08.2022 г. л. а. „Мерцедес Ц200“, рег. № ***** е бил застрахован при ответното дружество по Полица № ***** с период на действие от 03.05.2022 г. до 02.05.2023 г. поради липса на спор между страните.

Видно от представените с исковата молба доказателства,

застрахователят е бил сезиран на 31.08.2022 г. със застрахователни претенции № 2210027282, № 2210027288 и № 2210027290 от тримата ищци с искане да им бъдат заплатени обезщетения за неимуществени вреди за претърпените телесни увреждания, по които са приложени по делото писма от застрахователя с искане за представяне на допълнителни доказателства. Дружеството не твърди, че е определило и изплатило обезщетение по претенциите в тримесечния срок от предявяването им.

От съвкупния анализ на доказателствата по делото и изготвените експертни заключения, които съдът кредитира като компетентно дадени и обосновани, се установява, че на 04.08.2022 г., около 15:00 ч., на път III-904, на км. 7+488м, между с. Пчелник и гр. Долни чифлик настъпило ПТП между два леки автомобила. Съдът приема за установено, че МПС с марка и модел „Мерцедес Ц200“, с рег. № *****, управляван от водача И. Х. Ю., движещ се от село Пчелник към гр. Долни чифлик, предприел спиране на пътното платно и внезапно извършил маневра - ляв завои. С посочената маневра отнел предимството за движение в права посока на л. а. с марка и модел „Ауди А6“, рег. № *****, управляван от ищеца А. А. М. в посока от гр. Долни чифлик към с. Пчелник, със скорост от около 119,7 км/ч., поради което настъпил сблъсък между описаните автомобили, при който били причинени телесни увреждания на двамата водачи и пътниците в тях. Установява се от събраните писмени и гласни доказателства, че при инцидента били причинени телесни увреждания на тримата ищци, вследствие на което същите изживявали болки и страдания.

За установяване на претърпените от ищите неимуществени вреди в резултат на ПТП са допуснати гласни доказателства, чрез разпита на свидетелите М. А.ова А., А. А. М., М. А.ова В. и Ю. Х. И., чиито показания съдът кредитира при условията на чл. 172 ГПК.

По отношение на ищеца А. М.:

От заключението по допуснатата КСМАТЕ се установява, че в резултат на ПТП ищецът е получил съчетана травма: глава, гръден кош, таз, крайници, изразяваща се в остри нарушения в дишането и хемодинамиката, сътресение на мозъка и разкъсно-контузни рани вдясно и ляво теменно-слепоочно, травма на гръдния кош и раменния пояс – парциален пневмоторакс в лява гръдна половина и паракардиално, контузия на двата бели дроба; счупване на шеста лява ребрена дъга в задната ѝ част; счупване на тялото на лявата лопатка; дълбоки охлузвания по кожата в лявата половина на гърба, травма на таза – фрактура на ацетабулума двустранно, без разместване на фрагментите; охлузвания по кожата ниско в поясната област; травма на крайниците – множество охлузвания по кожата на горните и долните крайници. Установените от заключението травми са предизвикали постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. По повод получените травми ищецът бил приет в клиниката по гръдна хирургия на МБАЛ „Света Анна – Варна“, където бил поставен на изкуствена белодробна вентилация, продължила до 08.08.2022 г. – 4 дни след настъпването на ПТП. В условията на хоспитализация била преодоляна опасността за живота на ищеца чрез назначено комплексно лечение, продължило и в домашно-амбулаторни условия. Налице са данни за проведено медикаментозно лечение, продължило до Декември, 2022 г. Впоследствие продължил лечението си в клиниката по неврохирургия към същото лечебно заведение, от където бил изписан на 17.08.2022 г. за продължаване на лечението в домашни условия, където бил следен от ортопед, интернист, неврохирург и общопрактикуващ лекар. В процеса на възстановяване била установена и декубитална /пролежна/ рана в областта на дясната пета. Установено е в експертното заключение, че двустранната фрактура на ацетабулума довела до трайно затруднение на движението на двата долни крайника за период от около 3-4 месеца. Фрактурата на лопатката обусловила трайно затруднение в движенията на

раменния пояс вдясно, респ. горен крайник за срок от около 1,5-2 месеца. Понастоящем е посочено в експертизата, че не се установяват данни за остатъчни анатомични и функционални нарушения, които да застрашават живота на пострадалия. Посочено е, че последният напълно е възстановил движенията в областта на долните и левия горен крайник с лекостепенни ограничения в обема на движенията и някои натоварващи костно-мускулната система позиции. На места с по-дълбоки кожни наранявания са останали белези.

Произшествието и последиците му довели до продължаващ психологичен дискомфорт у ищеца, което се подкрепя от показанията на свидетелите М. А. и А. М. – майка и баща на пострадалия, които посочват, че същият бил приет в болницата в тежко състояние и в продължение на почти една седмица бил в кома. Сочат, че след изписването му от лечебното заведение ищецът М. бил агресивен и изнервен заради случилото се, видимо объркан, като свидетелят А. А. М. излага, че пострадалият бил неориентиран. Установява се, че ищецът не е можел сам да се грижи за себе си, като едва след осем, девет месеца от настъпването на инцидента започнал сам да покрива ежедневните си потребности. Свидетелите излагат, че ищецът М. вече бил неспособен да упражнява трудова дейност, каквато полагал преди причиняването на телесните увреждания, като се оплаквал от болки в краката и замъгляване на погледа. Същият притежавал картотека за футболист и загубата на възможността да упражнява спорта му носела негативни емоции. От заключението по допуснатата съдебно-психологическа експертиза вещото лице е посочило за А. М., че към момента на изготвянето ѝ ищецът е психично здрав, не се установява нужда от лечение, свързано с психичното му състояние. Отчитат се данни за доминиращи чувства за безизходност и безпомощност, като причиненият от ПТП спонтанен аборт на жена му пречи интернализацията и ефективната преработка на случилото се.

По отношение на ищцата А. К. М.:

От заключението на допуснатата КСМАТЕ се установява, че в резултат на ПТП ищцата е получила травма на десния долен крайник, изразяваща се в конквасация /размачкване/ на дясното ходило с открити многофрагментни фрактури на пръстите на ходилото и непълната им травматична ампутация. Посочената травма обусловила неколкостепенни операции за отстраняване на некротизиралите тъкани от ходилото, поради което се стигнало до ампутация на 1/3 от ходилото на пострадалата, довело до невъзможност за осъществяване на основните функции на крайника и осакатяването му. След ПТП ищцата била приета в спешен травматологичен кабинет на МБАЛ „Света Анна-Варна“, където в Клиника по ортопедия и травматология била извършена оперативна интервенция и били отстранени всички размачкани меки тъкани и костни фрагменти. Престоят в клиниката продължил два месеца и половина, през който период били извършени пет допълнителни операции за почистване на раната, включително и кожна пластика с използване на свободна кожа от дясното бедро. Посочено е в СМЕ, че травматичната ампутация не подлежи на възстановяване. Причинените наранявания са квалифицирани от вещото лице като рискови за живота на ищцата с оглед вероятността от настъпване на тежки инфекциозни усложнения. Видно от експертизата, с извършената ампутация на 1/3 от ходилото е причинено осакатяването му, а като единствен възможен начин за коригиране на ампутиранияте части е посочено протезиране на крайника.

Установява се от събраните доказателства, че настъпилото ПТП причинило на ищцата психотравма, изразяваща се в нарушени социално и личностно функциониране заради осакатеното ходило. Посочено е в допуснатата по делото СПЕ и от свидетелските показания, че пострадалата изпитвала срам от крака си, избягвала общуване с близки и приятели, себевгълбела се. Ищцата се придвижвала с бастунче, както излагат в

публично заседание свидетелите, не била в състояние да обгрижва 4-годишната си дъщеря. Преди инцидента полагала труд в мандра в с. Киселово, като поради осакатения ѝ крайник вече не можела да обува необходимите за изпълняване на трудовите си задължения ботуши, вследствие на което трудовото ѝ правоотношение било прекратено. Показанията установяват, че пострадалата не искала да вижда хора, постоянно плачела и била неспособна да приеме, че е загубила значителна част от ходилото си. В началните няколко месеца грижи за нея полагали нейните близки, тъй като ищцата била неспособна да се обслужва сама. Вещото лице-психолог посочва, че А. М. към настоящия момент не е преработила нормално случилото се, с наличие на данни за екзистенциална криза от загубата на предната част от ходилото си и неяснота около възможността за протезиране на ходилото ѝ. Отчетено е в експертизата състояние на силна тревожност, изразяващо се в панически страх от пътуване, невъзможност за възприемане на физиологичните промени, причинени от ПТП.

Във връзка с необходимите лечения и възстановителни процедури, ищците М. и М. представят счетоводни документи за извършени медицински процедури и закупени лекарства, фактури за пътни разходи, както и нарочните лекарски предписания, обуславящи нуждата от тях.

По отношение на ищеца А. О. Е.:

Установява се от СМЕ, че ищецът е претърпял при процесното ПТП контузия на главата – разкъсно-контузна рана в дясно теменно-тилната област, характеризирано като временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Посоченото увреждане било третирано чрез първична хирургична обработка, извършена амбулаторно в условията на спешно отделение. Поставен бил анатоксин с цел профилактиране срещу инфекция от тетанус, след което пострадалият бил освободен за домашно лечение, като липсват данни по делото за провеждане на специализирано или медикаментозно лечение. Посочено е в експертизата, че ищецът е напълно възстановен от травмата. От извършената СПЕ и показанията на свидетелите В. и И. се установява, че пострадалият изпитвал чувства на тревожност за около месец след инцидента, не желал да шофира повече, като преобладаващ негативен емоционален фактор била грижата за съпругата му А. М. с оглед причинените ѝ увреждания. Същият е подновил извършването на трудова дейност след инцидента. Към настоящия момент не са налице психологични увреждания.

Въз основа на горната фактическа установеност, настоящият състав на Окръжен съд – Варна формира следните **правни изводи**:

Предявени са искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 497, ал. 1, т.1 КЗ, като с оглед представените доказателства за предявени писмени застрахователни претенции пред ответното дружество съгласно чл. 380 КЗ и произнасянето по тях, се преценяват като допустими. В допълнение, съдът съобрази, че законодателят е въвел допълнителна предпоставка за допустимост на исковите за ангажиране отговорността на застрахователя, уредена в чл. 498, ал. 3 КЗ, вр. чл. 496, вр. чл. 380 КЗ. В цитираните разпоредби е предвидено, че изтичането на определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно – тримесечен срок, след изтичането на който претенциите за заплащане на застрахователно обезщетение са допустими. В настоящия случай, ищците са отправили писмени застрахователни претенции към ответника на 31.08.2022 г. за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, което не се оспорва от ответника. С писма № 21.09.2022 г. са изискани допълнителни доказателства от пострадалите лица, като след тази дата липсва произнасяне от страна на застрахователя в срока по чл. 498, ал. 3, вр. чл. 496 КЗ. Исковата молба е депозирана на 04.05.2023 г., т.е. – след изтичане на тримесечния срок, поради което предявените искове са

допустими.

Основателността на преките искове на ищците срещу застрахователя за обезщетяване на причинените им в резултат на настъпилия инцидент вреди, предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от тяхна страна на валидно застрахователно правоотношение, настъпило застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка гражданска отговорност, причинените телесни увреждания, като пряка и непосредствена последица от поведението на застрахования при ответното дружество водач, включително обосноваване характера и размера на вредите. По отношение на акцесорния иск за лихва и момента на изпадане в забава на застрахователя следва да се установят още уведомяването му за процесното събитие и че са представили всички необходими доказателства за произнасяне по предявените от настоящите ищци извънсъдебни претенции.

Отговорността на застрахователя по прекия иск с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ е функционално обусловена от отговорността на застрахования по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ водач на моторно превозно средство. Отговорността на водача е за непозволено увреждане и фактическият ѝ състав включва действие или бездействие, което е противоправно, извършено е виновно и в резултат от него са настъпили вреди. Съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД вината се предполага до доказване на противното.

Наличието на валидно застрахователно правоотношение на л. а. „Мерцедес Ц200“, рег. № *****, съдът намира за установено с оглед събраните по делото доказателства. Не са спорни и фактите на настъпилото застрахователно събитие на 04.08.2022 г., както и че случилото се представлява покрит застрахователен риск. Настъпването на ПТП се констатира в причинна връзка с противоправното поведение на застрахования водач с оглед представените по делото констативен протокол за ПТП с пострадали лица и протокол от оглед. Същите не се ползват с материална доказателствена сила относно авторството и механизма на деянието, но доколкото са съставени при условията на запазено произшествие, е обвързващ за съда в частта относно констатациите на съставителя относно непосредствено възприетото от него при огледа фактическо положение. По отношение на лично констатираните от съставителя факти документът формира обвързваща доказателствена сила, която в случая не е опровергана. Същата кореспондира с експертното заключение, според което водачът на л. а. „Мерцедес Ц200“ е предприел забранена маневра „ляв завой“ при недостатъчна дистанция от насрещно движещия се автомобил, управляван от А. М.. С оглед събраните данни за противоправно поведение на застрахования при ответното дружество водач, вината му се предполага, съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД, доколкото по делото не бяха представени доказателства за противното. Безспорно се установяват останалите елементи от фактическия състав на деликта, като са причинени телесни увреждания на всеки един от ищците, в резултат на сблъсъка, причинен от виновното поведение на делинквента. По изложените съображения, исковете са основателно насочени към ответника и се явяват доказани по основание.

Досежно размера на иска, съдът на основание чл. 52 ЗЗД определя дължимото обезщетение съобразно критериите за справедливост и по вътрешно убеждение. Съгласно цитираната разпоредба, на обезвреда подлежат телесните и психическите увреждания на пострадалия и претърпените във връзка с тях болки, страдания и негативни емоционални усещания и дискомфорт. Според задължителните предписания на ППВС № 4/23.12.1968 г. и константната практика на ВКС по реда на чл. 290 ГПК, понятието „справедливост“, уредено в чл. 52 ЗЗД относно определяне размера на дължимото обезщетение, не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. За

да се възмездят претърпени от деликта болки и страдания, необходимо е да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характера и тежестта на уврежданията, а именно в процесния случай – интензитет, вид и продължителност на болките и страданията, преживени от ищците вследствие на ПТП, както и дали същите болки и страдания продължават или са приключили. Преценява се и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия „справедливост“ на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Поначало, причинените на всеки от ищците неимуществени вреди не могат да бъдат поправени, а само могат да бъдат възмездени чрез парично обезщетение за доставяне на други блага. Тази заместваща облага във всеки конкретен случай е различна, зависеща от характера и степента на конкретното субективно увреждане, поради което причинените вреди следва да бъдат определени по тяхната афектационна стойност. При това съдът следва да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди към момента на постановяване на съдебното решение като вземе предвид всички обстоятелства – действително претърпените от ищците болки и страдания, тяхното състояние и дори прогноза. За да определи размера съдът е лимитиран единствено от принципа на справедливостта. Това не лишава преценката му от критерии, а напротив, задължава съдът да отчете множество фактори, които пряко и косвено рефлектират върху ищците. Следва да се вземат предвид всички обективни и субективни фактори, съставляващи в цялост нарушаване, негативно развитие на състоянието на ищците /социално, физическо, психическо и емоционално/.

Относно А. А. М.:

След преценка на доказателствения материал по делото, съдът констатира, че ищецът М. е претърпял от ПТП съчетана травма, включваща множество увреждания в различни области на тялото и изразена клинично чрез признаците на травматичен шок, реално застрашили живота му. Към момента на настъпване на инцидента ищецът е бил на 23 години, без данни за придружаващи заболявания, с картотека за футболен играч и в добро общо здравословно състояние. Свидетелите и родители на ищеца М. А. и А. М., които съдът цени на основание чл. 172 ГПК, посочват, че бил приет в болницата в тежко състояние и в продължение на почти една седмица бил в кома. Това твърдение се опровергава от заключението по КСМАТЕ и приложените по делото медицински документи, според които не са налице данни М., в който и да е период след ПТП да е изпадал в коматозно състояние, напротив – установи се, че същият е бил в кондиция да изкаже на лекуващите лица оплакванията си, като се потвърди само че пострадалият е бил интубиран поради липса на ефективно самостоятелно дишане. Без съмнение, към момента на ПТП пострадалият е изпитал силни болки от причинените травми, а впоследствие лечението е продължило дълго време. През голяма част от оздравителния период ищецът изпитвал затруднения при задоволяването на собствените си потребности, като в продължение на около 7 месеца разчитал на чужда помощ. През този период била установена и декубитална рана на дясна пета, наложила също оперативна интервенция. След 8-9 месец от инцидента започнал да се обслужва сам и поради това да се чувства по-пълноценен. Видно от СПЕ, при оценка на психотравмата е установено, че у ищеца са налице чувства на безизходност и безпомощност, които препятстват интернализацията и ефективната преработка на последиците от инцидента. Към настоящия момент са налице обстоятелства за протрахирана /удължена/ обща тревожно-депресивна симптоматика, представляваща реакция към случилото се. Вещото лице по СПЕ е посочило, че пострадалият трудно възприема травматичното събитие, от което е

предизвикан и спонтанен аборт на нероденото му дете.

Към момента съдът приема, че пострадалият е възстановен – не се събраха доказателства и не се установиха данни за остатъчни анатомични и функционални нарушения, които да застрашават живота му. Видно от КСМАТЕ, отчетено е пълно възстановяване във връзка с движенията в областта на долните и левия горен крайник, с наличие на лекостепенни ограничения в обема на движенията и някои натоварващи костно-мускулната система позиции. Останали са и белези в по-дълбоките кожни наранявания. В обобщение, съдът намира за доказани изложените в исковата молба фактически твърдения за претърпени от ищеца неимуществени вреди.

При така установените физически болки и страдания, причинени при инцидента и през описания период на възстановяване, съобразно чл. 52 ЗЗД и практиката на съдилищата по аналогични случаи, съдът намира за адекватен размер на дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, определени към датата на деликта - сумата от 100 000 лева.

Относно А. К. М.:

Съдът съобрази извършената ампутация на значителна част от дясното ходило на А. М., довело до осакатяване на крайника ѝ, което го лишава от пълната му функционалност и невъзможност ищцата да стои изправена без затруднения, както и да извършва трудова дейност. Към момента на настъпване на произшествието ищцата е била на 22 години, с данни за придружаващи заболявания, видно от КСМАТЕ, представляващи ХБ /заболяване, свързано с нивата на хемоглобин/ и обезитас /затлъстяване/, които по никакъв начин не са способствали за засилване ефекта на травмите и не са препятствали тяхното възстановяване в задоволително общо здравословно състояние. Преди инцидента същата е полагала труд в мандра в с. Киселово, възможността зар което необратимо се е променило, въпреки проведеното лечение. От медицинска гледна точка се касае за тежка травма в областта на дясното ходило – конваксация /размачкване/ на дясното ходило, фрактура на 5-та метатарзална кост, фрактура на фибия и тибула в дистална трета и метална остеосинтеза на тибията. Травмата на ходилото наложила ампутация на дясното стъпало до нивото на средна трета на метатарзалните кости, след което около 1/3 от стъпалото на ищцата било премахнато, обуславящо осакатяване на засегнатия крайник и изпълняващо смисъла на медико-биологичен критерий за загуба или осакатяване на крак. Безспорно се установи, че към момента на ПТП и в продължилият над година възстановителен период ищцата е изпитавала силни болки, които е следвало да подтиква медикаментозно, а лечението ѝ е изисквало провеждането на общо 5 оперативни намеси, вкл. и кожна пластика със свободна кожа от дясното ѝ бедро, което допълнително ѝ е причинявало физически болки и душевен дискомфорт. Уврежданията са довели до значителни затруднения в битовия и социалния живот на ищцата, предвид невъзможността ѝ след инцидента да се труди, да общува пълноценно с близките си и приятелите си, да полага грижи за себе си и за 4-годишната си дъщеря. Съгласно извода на вещото лице - медик, получените травми са несъмнено в причинна връзка с ПТП, а възстановяване на ищцата на практика е невъзможно, като е посочена единствената опция за протезиране на крайника и то не с гарантиран успех, при изработване на протеза.

Данните от СПЕ посочват, че ищцата продължава да изпитва срам от ампутираните части на ходилото, с признаци за несигурност и непоследователно приемане на образа си, тревожност и притеснение, изискващи ежедневна подкрепа за нормалното ѝ функциониране. Към настоящия момент е отбелязано, че ищцата не е преработила психотравмата от ПТП, като била изправена пред екзистенциална криза от загубата на значителна част от ходилото ѝ. Пострадалата изпитвала понастоящем страх от пътуване, както и несигурност около протезирането на крайника ѝ. В

заклучение е изложено, че към момента не е възможна интеграция в съзнанието на ищцата на настъпилите от ПТП физиологични промени.

Анализираните обстоятелства по делото безспорно установяват основателността на претенцията за неимуществени вреди, като свързаните с тях морални болки и страдания, с оглед критерия за справедливост и практиката на съдилищата по аналогични случаи, могат да бъдат репарирани със сумата от 200 000 лева, до който размер искът следва да бъде уважен, а отхвърлен за разликата над 200 000 лева до пълния претендиран размер от 320 000 лева.

По отношение на А. О. Е.:

Относно пострадалия А. Е. се доказаха по несъмнен начин описаните в исковата молба увреждания, като липсват данни за настъпили усложнения в рамките на оздравителния процес, както и за понижаване работоспособността му, предвид обстоятелството, че същият е подновил понастоящем полагането на труд. Безспорно се установи по делото, че след ПТП ищецът Е. е претърпял охлузвания, натъртвания и травми по лицето и главата. За последния се установиха и преживени негативни емоции от ПТП, изразяващи се в страх, тревожност и нежелание да управлява самостоятелно МПС. Възстановителният период е протекъл без усложнения при А. Е., като липсват данни за остатъчни психологически отпечатъци на ПТП върху съзнанието му. В обобщение, съдът намира, че размерът на заявените обезщетения за неимуществени вреди следва да се определи при отчитане от една страна на претърпените физически болки, а от другата – претърпените от пострадалия душевни страдания, за овъзмездяването на които би било справедливо присъждането на суми от по 3 500 лева. След кредитиране ангажираните доказателства, с оглед чл. 52 ЗЗД и практиката по аналогични случаи, на ищеца следва да се присъди сумата в пълния претендиран размер от 7000 лева.

При този извод на съда, следва да бъде обсъдено и релевираното от ответника възражение за съпричиняване от страна на пострадалите. Постоянна и задължителна е практиката, обективирана в т. 7 от ППВС № 17/18.11.1963 г., че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като в случая е от значение наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. За да бъде намалено обезщетението за вреди, увреденият трябва да е допринесъл по някакъв начин за тяхното настъпване. Необходимо е приносът да е конкретен и да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива действия от страна на увредения. С действията си или бездействията си увреденото лице трябва да е нарушило предписани от закона правила за поведение и нарушенията да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат.

Основното твърдение на ответника е, че пострадалите не са били с поставени обезопасителни колани към момента на удара, с което допринесли настъпването на вредоносния резултат. Съдът, преценявайки изложените от ответника аргументи и с оглед заключението по КСМАТЕ, намира възражението на ответника за частично основателно.

От експертното заключение се установи, че пострадалият М. е управлявал процесното МПС без поставен предпазен колан при наличието на фабрично налични такива в автомобила. Вещото лице посочва и в открито заседание, че при поставен обезопасителен колан към момента на ПТП, пострадалият М. би предотвратил изпадането си от автомобила в динамиката на произшествието и на още по-силно основание – претърпените от терена наранявания в областта на главата. В допълнение, пострадалият е избрал скорост на управление от около 119.7 км/ч при разрешена максимална скорост от 90 км/ч за процесния пътен участък. Следователно, съдът отчита,

че вредоносният резултат, в доказаните му измерения, не би настъпил без свободно изразеното от М. рисково поведение, поради което същото следва да бъде отчетено като деяние, способствало настъпването на вредоносните последици. По изложените съображения, съдът обосновава наличието на съпричиняване от страна на ищеца М. при настъпване на инцидента, с оглед което претендираните от него суми за претърпени имуществени и неимуществени вреди от ПТП следва да бъдат намалени с 30 %. От посочения коефициент на съпричиняване съдът определи 20 % от стойността му досежно установеното рисково поведение на ищеца М., изразяващо се в превишаване на разрешената скорост с близо 30 км/ч по пътния участък. Това обстоятелство несъмнено е допринесло за размера на настъпилите вреди, като съдът приема, че ако ищецът М. бе съобразил разрешената скорост от 90 км/ч, не би се достигнало до толкова интензивна динамика на сблъсъка, довела до преобръщането на автомобила и нанасянето на вредите в действителните им размери. В допълнение, съдът определи 10 % (от общо 30 % от коефициента за съпричиняване), изразяващи се в доказаната липса на поставен обезопасителен колан от страна на М.. С това си поведение пострадалият безспорно е допринесъл към вредоносния резултат поради това, че ако е бил с поставен колан към момента на удара, тялото му щеше да е прилепено към шофьорската седалка и той не би изпаднал извън автомобила след сблъсъка, вследствие на което е претърпял в описаната тежест телесни увреждания в областта на главата. Предвид горното, за репарирание на неблагоприятните последици от ПТП, съобразно принципа по чл. 52 ЗЗД и с основателността на възражението за съпричиняване, сумите, които ответникът следва да заплати на ищеца М. за претърпените неимуществени вреди възлиза на **70 000 лева**.

Относно ищцата А. М. съдът счита с оглед заключението по КСМАТЕ, че последната дори да е била с поставен обезопасителен колан, същият по никакъв начин не би я предпазил от получените травми. Безспорно е установено по делото, че уврежданията на М. са в областта на дясното ходило, като липсват данни за травми, типични за аналогични случаи, при пострадал с поставен обезопасителен колан. Следователно, въпреки че ищцата не е била с поставен колан към момента на удара, съдът приема, че при установената динамика на инцидента, същата би получила същите увреждания. Не е спорно по делото, че ищцата се е превозвала на задната седалка в дясно, като същата не е управлявала автомобила и с поведението си не е допринесла за настъпването на ПТП и няма принос към предизвикването му, поради което възражението за съпричиняване в тази част е неоснователно.

По идентични съображения съдът счита за несъстоятелно и възражението за съпричиняване относно ищецът Е., доколкото, не се доказва от ответника как същите биха били избегнати, при поставен предпазен колан?

С оглед изложеното, съдът обуславя извод, че за възмездяване на неблагоприятните последици, причинени от ПТП, съобразно възприетия в чл. 52 ЗЗД принцип на справедливостта, практиката на съдилищата по аналогични случаи и след приспадане на определения процент съпричиняване относно доказаното съпричиняване на ПТП от ищеца А. М., сумите, които ответникът следва да заплати на ищите за претърпените от тях неимуществени вреди, са в следната последователност:

1 / **Относно А. А. М.** – сумата от **70 000 лева** обезщетение за неимуществени вреди вследствие на ПТП от 04.08.2022 г., като размерът на обезщетението е съобразен с оглед основателността на релевираното възражение за съпричиняване от ответника, ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

2 / **Относно А. К. М.** – сумата от **200 000 лева** обезщетение за неимуществени вреди вследствие на ПТП от 04.08.2022 г., ведно със

законната лихва върху сумата, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението.

3 / **Относно А. О. Е.** – сумата от **7000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от ПТП от 04.08.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението.

По отношение на претенциите за имуществени вреди, изразяващи се в сторени разходи за лекарства, възстановителни процедури и претенции за транспортни разходи, претендирани от ищцата М. и ищеца М., съдът счита:

По отношение на ищеца М. съдът приема, че претенциите се доказват от представените по делото медицински документи и фактури – л. 24-62. Както бе посочено, изводът на съда за адекватност на разходите се подкрепя от КСМАТЕ, където е прието, че сторените разходи по представените счетоводни и медицински документи са били необходими за лечението на ищеца М.. Разходите следва да бъдат заплатени от ответника, като бъде приспаднат коефициентът на съпричиняване. Досежно претенцията за разходи по лечението на А. М. в размер на 2239.68 лв., предвид съпричиняването от негова страна, дължимата сума за имуществени вреди е **1567,78 лева**. По претенцията за имуществени вреди – транспортни разходи - е предявен частичен иск от 50 лева (като част от 755,94 лева), като с оглед степента на съпричиняване се дължат **35 лева**. Съответно исковете до пълните размери от 2239,68 лева и до 50 лева (за транспортни разходи), следва да се отхвърлят, като неоснователни.

Относно претенциите за имуществени вреди на ищцата М. за присъждане на суми в размер на **1978,08 лева** - за медикаменти и санитарни материали, както и **50,01 лева** - за транспортни разходи, съдът намира същите за основателни, видно от представените на л. 63-78 писмени доказателства, поради което следва да бъдат присъдени в пълните претендирани размери.

По отношение на претенцията за законна лихва:

Ишците претендират лихва за забава върху претендираното обезщетение от всеки от тях, считано от 11.08.2022 г. до окончателното изплащане на задължението. Според чл. 429, ал. 2 КЗ, в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице, при условията на ал. 3. Съгласно ал. 3 от чл. 429 КЗ лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума т. нар. лимит на отговорност. В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В конкретния случай застрахованият не е уведомил застрахователя за произшествието, но това е сторено от пострадалите лица на 04.08.2022 г. /л. 79, 80 и 81 от делото/. Установи се по делото, че застрахователните претенции са предявени на 31.08.2022 г., като с горепосочените писма застрахователят е поискал представяне на доказателства по чл. 496, ал. 4 КЗ - всички документи по образуваното досъдебно производство: автотехническа експертиза, съдебномедицинска експертиза, протокол от оглед на местопроизшествие, протокол от разпит на свидетели, снимков материал и пр., постановление за прекратяване на наказателното производство или съдебно решение, всички медицински документи, удостоверяващи получените увреждания. По отношение на повечето от изискваните документи е била налице невъзможност за предоставянето им, тъй като към момента не са били

изготвени. Всички изброени доказателства имат отношение към определяне обезщетението, но липсват данни да са били представени или представянето им да е било обективно невъзможно. Не бяха представени по делото доказателства за проявена от ищците активност за предоставяне на допълнителните доказателства.

Независимо от обстоятелството, че застрахователното дружество не е в забава, за периода след уведомяването си, то дължи законна лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди, но на основание чл. 429, ал. 3, вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, стига лихвите да не надхвърлят по размер застрахователната сума. Посочените лихви са дължими от застрахователя не на основание собствената си забава, а за тази на застрахования делинквент, като причината за това е функционалната обусловеност на отговорността на застрахователя от отговорността на делинквента. Съгласно чл. 429, ал.3, изр. 2-ро КЗ, вр. чл.493, ал.1, т.5 и чл.429, ал.2, т.2 КЗ, застрахователят дължи на увреденото лице лихвите за забавата на застрахования по застраховка „Гражданска отговорност”, считано от по-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования делинквент или от увреденото лице, вкл. чрез предявяване от последното на застрахователна претенция, стига лихвите да са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, определен от размера на застрахователната сума. В случая, поради липса на други данни по делото, настоящият състав на съда приема, че застрахователят е уведомен за застрахователното събитие на 04.08.2022 г. – деня на ПТП, от пострадалите лица със завеждане на съответните щети.

С оглед диспозитивното начало в гражданския процес и предвид отправеното от ищците искане за присъждане на лихва за забава, считано от 11.08.2022 г., а не от датата на настъпване на застрахователното събитие и едновременно с това уведомяване на застрахователя за настъпването му, то съдът прецени искането за основателно, считано именно от 11.08.2022 г., поради което претендираните суми следва да бъдат присъдени, ведно със законните лихви, от тази дата.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответното дружество дължи на процесуалния представител на ищците разноски за по едно адвокатско възнаграждение, определено по чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. ал. 2 от ЗА, вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съобразно уважените части от всички искове, сумата възлиза на **18 173, 20 лева**. Посоченият размер е минимален съгласно Наредбата № 1 и адекватен с оглед извършената по делото работа – брой и фактическа и правна сложност на предявените искове, брой на явяване в съдебни заседания и реално участие в извършени процесуални действия. Съдът съобрази и факта на изменението на размера на претенциите в последното по делото заседание. По изложените съображения, релевираното в отговора на исковата молба възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение се преценява от съда като неоснователно и размерът на възнаграждението се съобразява с уважената част на исковете.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника също се дължат разноски съразмерно с отхвърлената част от претенциите. Претендираният размер от представляващия ответната страна е 33 360 лева, от които 32 760 лева адвокатски хонорар и 600 лева – депозити за вещи лица. Процесуалният представител на ищците е отправил възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът намира за неоснователно, предвид фактическата и правна сложност на делото, положения труд и осъщественият обем на защитата. По делото е представен списък по чл. 80 от ГПК от ответника (л. 165), ведно с доказателства за заплатени разноски. Като съобрази размерите и броя на исковете, както и отхвърлената част от същите, съдът приема, че дължимите

на ответника разноски възлизат на **13 496, 87 лева**. Посоченият размер е адекватен с оглед извършената по делото работа – изготвяне на становища в рамките на двойна размяна на книжа, брой и фактическа и правна сложност на предявените иски, брой на явяване в съдебни заседания и реално участие в извършени процесуални действия. Съдът съобрази и факта, че изменението на размера на претенциите бе извършено едва в последното по делото заседание, поради което на репарирание подлежат разноските единствено за положения до този момент труд за защита правата на ответника.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати дължимата държавна такса по уважените иски в размер на **11 321, 83 лева**, определена по правилата на чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. А. М., ЕГН *****, *****, сумата от **70 000 /седемдесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания вследствие ПТП, настъпило на 04.08.2022 г., около 15:00 часа, на път III-904, на км. 7+488 м., между с. Пчелник и гр. Долни Чифлик, И. Х. Ю. при управление на л. а. с марка „Мерцедес“, модел „Ц200“, с рег. № *****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователна полица № ***, със срок на валидност от 03.05.2022 г. до 02.05.2023 г., ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 429, ал. 3 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за неимуществени вреди за разликата над 70 000 лева до претендираните 140 000 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. А. М., ЕГН *****, *****, сумата от **1567, 78 /хиляда петстотин шестдесет и седем лева и седемдесет и осем стотинки/**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – разходи за лекарства, медицински процедури, на осн. чл. 497 КЗ, ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за имуществени вреди за разликата над 1567, 78 лева до претендираните 2239, 68 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. А. М., ЕГН *****, *****, сумата от **35 /тридесет и пет/ лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди – сторени транспортни разходи, на осн. чл. 497 КЗ, ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за имуществени вреди за разликата над 35 лева до претендираните 50 лева, заявени частично от общо 755,94 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. К. М., ЕГН *****, *****, сумата от **200 000 /сто и тридесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания вследствие ПТП, настъпило на 04.08.2022 г., около 15:00 часа, на път III-904, на км. 7+488 м., между с. Пчелник и гр. Долни Чифлик, И. Х. Ю. при управление на л. а. с марка „Мерцедес“, модел „Ц200“, с рег. № *****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователна полица № ***, със срок на

валидност от 03.05.2022 г. до 02.05.2023 г., ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 429, ал. 3 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за неимуществени вреди за разликата над 200 000 лева до претендираните 320 000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. К. М., ЕГН *****, *****, сумата от **1978,08 /хиляда деветстотин седемдесет и осем лева и осем стотинки/**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди – сторени разходи за лекарства, медицински процедури, на осн. чл. 497 КЗ, ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. К. М., ЕГН *****, *****, сумата от **50,01 /петдесет лева и една стотинка/**, представляваща обезщетение за имуществени вреди – сторени транспортни разходи, на осн. чл. 497 КЗ, ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София ДА ЗАПЛАТИ на А. О. Е., ЕГН *****, *****, сумата от **7000 /седем хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания вследствие ПТП, настъпило на 04.08.2022 г., около 15:00 часа, на път III-904, на км. 7+488 м., между с. Пчелник и гр. Долни Чифлик, И. Х. Ю. при управление на л. а. с марка „Мерцедес“, модел „Ц200“, с рег. № *****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователна полица № ***, със срок на валидност от 03.05.2022 г. до 02.05.2023 г., ведно със законната лихва, считано от 11.08.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 429, ал. 3 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат П. К. – САК, сумата от **18 173, 20 /осемнадесет хиляди сто седемдесет и три лева и двадесет стотинки/**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществената правна защита на ищците в първоинстанционното производство, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Варненски окръжен съд дължимата за производството окончателна държавна такса в размер на **11 321, 83 /единадесет хиляди триста двадесет и един лева и осемдесет и три стотинки/**, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК върху уважената част от исковете.

ОСЪЖДА А. А. М., ЕГН *****, А. К. М., ЕГН *****, и А. О. Е., ЕГН *****, тримата от *****, ДА ЗАПЛАТЯТ на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, гр. София сумата от **13 496, 87 /тринадесет хиляди четиристотин деветдесет и шест лева и осемдесет и седем стотинки/ лева**, представляваща сторените от ответнике в производството съдебно-деловодни разноски, съразмерно с отхвърлената част на исковете, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението може да се обжалва пред Варненския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____